

Suflete de nailon

Aurora Cristea

Suntem o plasă de nailon, croită cu nespusă artă,
Suntem făpturi, mister, atom, cu fiecare soartă,
Suntem ființe singure și triste, cu duh de Dumnezeu
Ce-și caută iertarea și pacea, mai mereu.

Atât de diferiți și-atât de indiferenți
De parcă-am fi la meci, prieteni aparenti
Când noi suntem actori și falși cu normă-întreagă
Credeți că Dumnezeu mai poate să-nțeleagă?

Că propria creație s-a transformat total
În haos și durere, în mod fundamental?
Am devenit cu ură, viteză și minciună,
Suflete goale, triste și pline de ranchiună.

Oh, Doamne, fă-ne iarăși copii neprihăniți
Cu drag și cu credință să fim mereu hrăniți,
Al sufletelor noastre păcatul strămoșesc
Să îl preschimbi cu drag într-un alai ceresc.

Și dă-ne mântuirea pe care-o vrem cu toții
Când te rugăm fierbinte cu lacrimi și emoții
Să treacă de la Tine paharul cu venin,
Scântei dintr-o Lumină, îngeri să devenim.